

[Korsgaard.]

forhøjet med 3 Millioner, og Hr. N. Neergaard accepterede straks. Saa der ser man, hvor meget det kommer an paa, hvem der siger det først; saa gaar det undertiden lettere for andre Mennesker.

Som sagt, den indirekte Beskatning voldte ikke de store Vanskeligheder, men da vi kom til den direkte, laa Sagen i Virkeligheden saadan, at man efter det første Møde maatte synes, at det var haabløst at komme til et Resultat. Finansministeren forlangte for det første et Kvartals Skat paa Grundlag af den Indkomst, Skatteyderen havde haft i 1931, men dermed nøjedes han ikke, han forlangte i Virkeligheden henimod 2. Det blev da sagt, specielt fra konservativ Side, at vi kunde tænke os at udskyde en Del af denne direkte Beskatning. Jeg maa her indskyde, at Finansministeren paa det daværende Tidspunkt stillede sig to Opgaver, for det første at skaffe de fornødne Penge til at dække de Udgifter, der var en Følge af Kriseloven, men yderligere at skaffe Indtægter til Dækning af det Underskud — som han allerede paa det daværende Tidspunkt kunde regne med, i særlig Grad paa Grund af Toldindtægternes Svigten — for indeværende Finansaar, et Underskud, som han altsaa paa det daværende Tidspunkt takserede til at ville blive 20 Mill. Kr., men som nu desværre har vist sig at blive meget, meget større. Samtidig med, at han nu altsaa ønskede de Penge, føjede han dog til, at hvis det skulde vise sig, at dette Kvartals Indkomstskat paa Grundlag af Indkomsten i 1931 ikke gik med, ikke var nødvendigt for at skaffe finansiel Balance for i Aar, saa skulde den ikke opkræves. Paa dette Grundlag blev der saa fra konservativ Side sagt: Ja, men naar nu altsaa Ministeren i Virkeligheden ikke ved, om han vil faa Brug for disse Penge, var det saa ikke naturligere nu at gøre os færdige med Aaret 1931 og sige, at paa Grundlag af dette Aars Indtægter gaar vi med til saa og saa mange af de direkte Skatter, men hvad der i øvrigt maatte udkræves, det maa lægges paa det kommende Aar, og vi stiller os ikke paa Forhaand afvisende overfor at gaa med hertil. Jeg tør paastaa, at det var paa det Grundlag, den økonomiske Overenskomst blev sluttet. Det vil ogsaa fremgaa af den Betænkning, som fulgte med Kriselovgivningen, at det konservative Folkeparti i Forening med Venstres Repræsentanter i selve Betænkningen gav Udtryk for, at man paa Grundlag af Indkomsten i 1931 ikke vilde have flere direkte Skatter end

dem, der altsaa allerede var paalignet i Kraft af det ene Kvartal. Med denne Baggrund maa jeg mene, at det i sig selv er lidet taltalende, at Regeringspartierne allerede i Oktober Maaned i Virkeligheden foreslog en forhøjet direkte Beskatning. Det forekommer nemlig mig, at naar visse Partier afslutter en Overenskomst, maa det Parti, der ikke helt faar, hvad det ønsker, men som dog accepterer Forliget, ogsaa respektere Forudsætningerne for Forliget. Det gjorde Regeringspartierne ikke helt, idet de altsaa gennem Regeringen foreslog, at den Lempelse i Formuebeskatningen, som man havde i Kraft af 1927-Loven, skulde bortfalde allerede paa Grundlag af Formueopgivelsen pr. 1. Januar 1932, og yderligere, at Lempelsen i Selskabsbeskatningen heller ikke skulde være gældende for Indtægtsaaret 1931. Men de Penge, som disse Forslag gav, var jo under den eksisterende Situation efter Regeringens Mening ikke nok, og den foreslog derfor ogsaa en Renteskat, som var beregnet at ville give et Udbytte paa 11 Mill. Kr., men med Hensyn til denne gik man dog ikke tilbage til Aaret 1931; maaske kunde det ogsaa have sine praktiske Vanskeligheder, men jeg kan dog daarlige tro andet end, at bagved dette, at man ikke tog Renteskatten før end for Indtægtsaaret 1932, maa der ligge, at man erkendte, at det i Forliget om Kriselovgivningen var en Forudsætning, at Aaret 1931 i hvert Fald for den almindelige Indkomsts Vedkommende ikke skulde belastes med endnu en ekstra Kvartalsskat.

Galt var det efter min Mening, at Regeringspartierne i Oktober fremsatte Forslag, som altsaa efter min Opfattelse kolliderer med, hvad der laa bagved Kriseforliget, men væsentlig værre er det for mine Øjne at se, naar Regeringspartierne fastholder dette Standpunkt, skønt vi nu er kommet saa langt, at man er ved at ligne paa Grundlag af Indkomsten i 1932. Der kan jo efter Omstændighederne være en vis Ræson i, at man i Oktober Maaned, hvor der ikke er foretaget saa særdeles meget med Hensyn til Skattebetaling, kan tænke sig at gaa tilbage i Tiden, men paa det nuværende Tidspunkt, da første Halvaar allerede er betalt, og da fornuftigvis enhver har faaet at vide, hvad han kan vente at komme til at betale, og man yderligere ved, at man for dette Aar allerede har betalt 1 Kvartals Ekstraskat, synes jeg rigtignok, det er i høj Grad hensynsløst overfor Skatteyderne at komme og forlange et Kvartal yderligere.

Er det imidlertid efter mine Begreber